

UDC (УДК) 343.1
JEL Classification: K40, K41

Ангеленюк Анна-Марія Юріївна,

кандидат юридичних наук,
старший науковий співробітник
Державного науково-дослідного інституту МВС України
(Київ, Україна)
e-mail: angelen_anna@ukr.net
ORCID ID: 0000-0001-5947-5105

НАЛЕЖНИЙ СПОСІБ ОТРИМАННЯ ДОКАЗІВ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ УКРАЇНИ КРІЗЬ ПРИЗМУ СУДОВИХ РІШЕНЬ

Анотація. Зазначено, що в Україні нині потребують удосконалення способи отримання доказів під час досудового розслідування, які треба планувати з урахуванням аналізу судової практики, зокрема аналізу оцінки доказів у суді на предмет їх належності та допустимості. Запропоновано використовувати експрес-тести для визначення наркотичного засобу під час затримання особи, закріпити правовий статус добровільної згоди осіб з метою уникнення двозначного трактування поняття добровільності у суді.

Ключові поняття: належність, допустимість, доказування, слідчі ситуації, судові рішення.

Anheleniuk Anna-Mariia,

PhD (Law),
Senior Research Assistant,
State Research Institute,
Ministry of Internal Affairs of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)
e-mail: angelen_anna@ukr.net
ORCID ID: 0000-0001-5947-5105

APPROPRIATE PROCEDURE FOR OBTAINING EVIDENCE IN THE CRIMINAL PROCESS OF UKRAINE THROUGH THE PRISM OF COURT DECISIONS

Abstract. Recently in Ukraine, the methods of obtaining evidence during the pre-trial investigation have to be improved, both in terms of their normative consolidation and the practice of application. Ways to improve criminal procedural activity should be planned taking into consideration the analysis of judicial practice, in particular the analysis of the evaluation of evidence in court for their relevance and admissibility.

The purpose of the work is to improve the receipt of evidence in the criminal process of Ukraine in an appropriate manner, which will be a guarantee of their admissibility in court.

The following methods were used: comparative – legal – to compare normative – legal regulations and court decisions relating to the recognition of evidence as appropriate and admissible in a particular criminal proceeding; formal-legal – to determine the decisions of the court concerning the evaluation of evidence in criminal proceedings; methods of logical and systematic analysis – to develop an effective proposal to improve the methods of obtaining evidence during the pre-trial investigation in Ukraine.

Results. It is proposed to apply rapid tests to determine the drug substance during the detention of a person. In addition, it is proposed to amend to Part 1 of Art. 233 of the Criminal Procedural Code of Ukraine, which regulates the right to break into the house or other property of a person with the voluntary consent of the person who owns them. It is proposed to consolidate the legal status of such a consent in order to avoid ambiguity of interpretation of the concept of voluntariness in court, in particular voluntary consent should be written in the form of a statement by the person himself with the obligatory indication of the relevant object of penetration.

Conclusions. The appropriate method of obtaining evidence involves compliance with the procedural order of investigative (interrogative) or procedural actions.

An indication of the proper way to obtain evidence is the correct choice of a specific action or a set of actions necessary for a quality investigation of criminal proceedings.

Key concepts: independence, admissibility, evidence, investigative situations, court decisions.

DOI 10.32518/2617-4162-2021-3-134-140

Вступ

Способи отримання доказів у кримінальному провадженні пов'язані з джерелами доказів. Безумовно, отримати доказ неможливо без наявності його джерела. Однак за наявності достовірного та належного джерела доказ потребує законності його існування в межах кримінального провадження за відповідним порядком. Доречно зауважити, що процес отримання доказів, які повинні бути допустимими за оцінкою суду, треба постійно вдосконалювати, враховуючи вимоги сучасності, зокрема судову практику.

Питання допустимості доказів у кримінальному провадженні частково досліджували В. В. Вапнярчук, Л. В. Гаврилюк, І. В. Гловюк, В. Г. Дрозд, І. Ю. Кайло, О. В. Капліна, А. А. Козленко, О. С. Осетрова, М. А. Погорецький, А. В. Пономаренко, В. А. Смирнов, В. В. Тютюнник, І. Л. Чупрікова та інші.

Зауважимо, що за наявних належних джерел доказів, однак при неналежному способі його отримання суд, оцінюючи зазначений доказ на предмет допустимості у кримінальному провадженні, може його не взяти до уваги, зокрема визнати доказ недопустимим при прийнятті рішення по суті. Прерогатива здійснення оцінки недопустимості доказів надана національним судам, однак Європейський суд з прав людини має право впевнитись у справедливості способів отримання доказів [1].

Порушення вимог закону щодо порядку збирання чи фіксації доказів, які суттєво обмежують конституційні права і свободи людини, є ознакою неналежного способу отримання доказів у кримінальному провадженні, що під час судового розгляду не дасть змоги суду спиратися на такі докази як допустимі під час прийняття рішення по суті кримінального провадження.

Метою статті є надання пропозицій щодо вдосконалення процесу отримання допустимих доказів в Україні.

1. Оцінка судом способів отримання доказів у результаті проведення процесуальних або слідчих (розшукових) дій: окремі типові ситуації

Спосіб отримання доказу в кримінальному провадженні охоплює діяльність чітко визначених у кримінальному процесі суб'єктів сто-

совно збирання доказів та їх фіксації. Форми фіксування процесуальних дій кримінального провадження закріплено у ст. 103 КПК України. Так, процесуальні дії можуть бути зафіксованими у протоколах, технічних носіях, на яких є інформація щодо процесуальної дії; журнали судового засідання.

З огляду на наведене, потрібно виокремити рішення судів, що призвели до неможливості доведення факту вчинення злочину та стосуються діяльності суб'єктів кримінального провадження в процесі доказування кримінального правопорушення, а саме збирання та фіксації доказів. Також необхідно зауважити на причини визнання доказів недопустимими і надати рекомендації для попередження зазначеного.

Типовою ситуацією у практиці є фактичне затримання особи, яке повинно бути зафіксовано в порядку ст. 208 КПК України та вилучення у процесі зазначеної дії або огляду місця події речового доказу (наркотику).

Так, за вироком Оболонського районного суду міста Києва від 7 вересня 2018 року обвинувачена особа була засуджена за ч. 2 ст. 309 КК України. Однак Київський апеляційний суд 4 грудня 2018 року скасував вирок і закрит кримінальне провадження на підставі п. 3 ч. 1 ст. 284 КПК України, мотивуючи тим, що у кримінальному провадженні недостатньо доказів винуватості особи, а в суді вичерпано можливості їх отримання. Зауважимо, що суд касаційної інстанції підтримав рішення апеляційного суду [2].

За матеріалами кримінального провадження у судовому розгляді встановлено, що працівники поліції зупинили особу, однак протокол огляду місця події склала слідчо-оперативна група лише через годину після приїзду. Згідно з вказаним протоколом огляду, особа правою рукою дістала пакет із речовиною, подібною на наркотичну, який знаходився у передній кишені її штанів і передала працівникам поліції.

Речовий доказ у кримінальному провадженні, який після проведення відповідної експертизи визнаний наркотичним, був вилучений під час огляду місця події, згідно з протоколом якого знаходився на місці події тому, що підозрювана особа добровільно його видала. Однак під час судового розгляду обвинувачений

заперечив факт добровільної видачі наркотичного засобу та пояснював неможливість такої дії з його боку через наявність кайданків у нього на руках. Указана версія не була спростована, під час судового розгляду підтвердилась інформація щодо наявності кайданків у підозрюваної особи в процесі проведення огляду місця події.

Отже, особа фактично була затримана, однак щодо неї не було складено протоколу про її затримання і відповідних процесуальних прав не роз'яснено, що суперечить вимогам ч. 5 ст. 208 КПК України. Відповідно, речовий доказ по кримінальному провадженню, а саме наркотик, був вилучений у неналежний спосіб, що було з'ясовано під час судового розгляду, також недопустимим визнано висновок експерта щодо зазначеного речового доказу. Як наслідок, вину особи у вчиненні кримінального правопорушення за ч. 2 ст. 309 КК України не доведено.

Неналежний спосіб вилучення речового доказу може бути наслідком порушення порядку при виконанні інших процесуальних дій, зокрема фактичне затримання особи, під час якого не складено відповідний протокол.

Також прикладом неналежного способу отримання доказу в кримінальному провадженні є вилучення наркотику під час огляду місця події, як вбачається з матеріалів кримінального провадження, у результаті поверхневої перевірки, яка не передбачена кримінальним процесуальним законодавством [3].

Зазначені типові ситуації часто виникають саме в процесі затримання підозрюваного у незаконних діях, пов'язаних із наркотичною речовиною. Причиною цього можна назвати неможливість визначення на місці вчинення злочину кількості та наявності саме наркотичної, а не будь-якої іншої речовини, тобто наявності складу кримінального правопорушення і, відповідно, законних підстав для затримання особи у порядку ст. 208 КПК України.

Кваліфікація кримінально караного діяння, а саме «незаконне виробництво, виготовлення, придбання, зберігання, перевезення чи пересилання наркотичних засобів, психотропних речовин або їх аналогів без мети збуту» здійснюється відповідно до ч. 1 ст. 309 КК України [4], покаранням за яке визначено арешт на строк до шести місяців або інші альтернативні види покарання, не пов'язані з позбавленням волі особи. Отже, у випадку вчинення особою кримінального правопорушення, передбаченого ст. 309 КК України, уповноважена особа має право його затримати.

Однак питання незаконних дій, що стосуються наркотичних засобів, психотропних речовин або їх аналогів, також урегульовані адміністративним законодавством.

Так, відповідно до ст. 44 КУпАП, передбачено відповідальність за незаконні виробництво, придбання, зберігання, перевезення, пересилання наркотичних засобів або психотропних речовин без мети збуту в невеликих розмірах [5]. Таку відповідальність особа несе у виді накладення штрафу, або застосування громадських робіт, або адміністративного арешту на строк до п'ятнадцяти діб.

Невеликий розмір наркотичних засобів і психотропних речовин визначається центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я, спільно з центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів і прекурсорів, протидії їх незаконному обігу [5].

Розмежування наркотичних засобів, психотропних речовин та їх аналогів провадиться відповідно таблиць невеликих, великих та особливо великих розмірів наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів, які знаходяться у незаконному обігу, що затверджені наказом МОЗ України № 188 від 01.08.2000 [6]. На сучасному етапі застосування кримінального процесуального законодавства отримати інформацію щодо віднесення тої чи іншої речовини до наркотичної (психотропної, аналогу), а також її ваги можливо лише в процесі проведення експертного дослідження, що займає певний час.

Враховуючи позицію судової гілки влади, зауважимо, що у кримінальних провадженнях такої категорії в обов'язковому порядку потрібний висновок експерта з питань установлення виду, назви і властивостей наркотичного засобу, психотропної речовини, аналога такого засобу, речовини або прекурсору, їх походження, способу виготовлення чи переробки, а також належності наркотиковмісних рослин [7].

Окрім належності вилученої речовини до наркотичних засобів, психотропних речовин або їх аналогів, необхідно визначити її кількість, оскільки зазначене впливає на правове поле перебування порушення, а саме є кримінальним чи адміністративним.

Підсумовуючи наведене, слід зазначити, що неформальним є небажання працівників поліції затримувати особу за підозрою у вчиненні злочину, оскільки немає впевненості щодо складу та кількості речовини, виявленої в особі. У разі непідтвердження наркотичного складу речовини до працівника поліції можна ставити питання щодо незаконного арешту та його відповідальності.

На наш погляд, вирішення цього питання потребує комплексного підходу, з метою

надання можливостей працівникам поліції швидко й оперативно визначати склад і кількість речовин, що можуть бути наркотиком. Так, у спільній праці з експертами потрібно створити можливість проведення експрес-тесту для визначення основних наркотиків, а також передбачити використання портативних боксів, які повинні містити електронні ваги для визначення кількості речовин, ємкість для визначення об'єму, пакети для проведення експрес-аналізу для визначення наркотику.

Наступною ситуацією проведення слідчої (розшукової) дії у неналежний спосіб може бути обшук, який здійснено до внесення відомостей у Єдиний реєстр досудових розслідувань (далі – ЄРДР).

Так, суд апеляційної інстанції визнав протокол обшуку домоволодіння недопустимим доказом і закрит кримінальне провадження за недоведеністю вини особи у вчиненні інкримінованого злочину.

Судом апеляційної інстанції встановлено, що слідчим без внесення відомостей про вчинення можливого злочину до ЄРДР був проведений обшук домоволодіння на підставі повідомлення начальника відділу поліції про виявлення кримінального правопорушення, а саме цеху обробки бурштину.

У касаційній скарзі прокурор заявив про безпідставність визнання недопустимим як доказ протоколу обшуку домоволодіння, оскільки працівники поліції проводили огляд місця події. Однак, суд касаційної інстанції, вивчивши матеріали провадження, встановив, що проведено було саме обшук, а не огляд місця події, як про це зазначає у своїй касаційній скарзі прокурор. Проаналізувавши зазначену ситуацію, колегія суддів ВС зазначила, що суд апеляційної інстанції дійшов правильного висновку щодо визнання недопустимим як доказ протокол обшуку, а також всі інші докази, які є його похідними [8].

Наступним питанням, що потребує уваги, є неналежний спосіб відкриття матеріалів іншій стороні в порядку ст. 290 КПК України. В такому разі можуть бути визнаними недопустимими доказами, ті які не представлені іншій стороні.

Так, відповідно до ч. 2 ст. 290 КПК України, прокурор або слідчий за його дорученням зобов'язаний надати доступ до матеріалів досудового розслідування, які є в його розпорядженні, у тому числі будь-які докази, які самі по собі або в сукупності з іншими доказами можуть бути використані для доведення невинуватості або меншого ступеня винуватості обвинуваченого, або сприяти пом'якшенню покарання [3].

Згідно з ч. 12 ст. 290 КПК України, якщо сторона кримінального провадження не здійс-

нить відкриття матеріалів відповідно до положень цієї статті, суд не має права допустити відомості, що містяться в них, як докази [3].

Як убачається зі змісту постанови ВС від 13 травня 2020 року у справі № 591/6423/15-к прокурор зазначає, що суд апеляційної інстанції усупереч вимогам ч. 2 ст. 439 КПК України неповно дослідив письмові докази та не взяв до уваги додатки до протоколів за результатами проведення негласних слідчих (розшукових) дій (далі – НСРД).

Суд касаційної інстанції підтримав рішення попередніх судів, мотивуючи тим, що відкриття матеріалів проведено неналежно. Так, для доведення допустимості результатів НСРД мають бути відкриті не тільки результати цих дій, а й документи, які стали правовою підставою їх проведення (клопотання, постанови, ухвали слідчого судді) в іншому випадку має місце порушення ст. 290 КПК України.

У зазначеному кримінальному провадженні стороні захисту не було відкрито, а судом першої інстанції не досліджено ухвали слідчого судді, яка була підставою для проведення НСРД.

Місцевий суд дійшов обґрунтованого висновку про порушення вимог ст. 290 КПК України, тому протоколи з довідками до них за результатами проведення НСРД аудіо-, відеоконтролю особи та протокол з довідкою до нього за результатами зняття інформації з транспортних (телекомунікаційних) мереж за номером мобільного телефону, яким користувався, не можуть бути використані як докази винуватості у пред'явленому йому обвинуваченні [9].

2. Добровільна згода на проведення слідчих (розшукових) дій та її оцінка під час судового розгляду

За нормативно-правовими положеннями КПК України допускається отримання у відповідних суб'єктів добровільної згоди на проведення процесуальних або слідчо-розшукових дій, однак механізм отримання такої згоди чітко не зазначений у законодавстві. Оцінка дійсної добровільності такої згоди є прерогативою суду та не завжди передбачувана для учасників досудового розслідування.

Доречно зауважити, що за згодою власника у частині типових ситуацій проводять огляд приміщень чи інших володінь особи. Проте, у таких випадках не виключено визнання зазначеної дії недопустимою, якщо суд установить порушення прав чи свобод людини у вказаній ситуації.

Так, згідно з постановою ВС від 13 травня 2020 року у справі № 591/6423/15-к, працівниками правоохоронних органів була затримана особа, після чого у автомобілі цієї особи під час проведення огляду місця події виявлено

та вилучено грошові кошти, які стали речовим доказом у кримінальному провадженні.

У наведеній ситуації огляд місця події, зокрема автомобіля, проведено за добровільною згодою власника. Суд першої інстанції встановив, що протокол огляду місця події є недопустимим доказом, оскільки цю слідчу дію проведено з суттєвим порушенням вимог кримінального процесуального закону: не була взята до уваги заява стосовно добровільної згоди на огляд володіння особи. Далі Верховний суд підтримав таке рішення місцевого суду, а також указав, що одразу після проведення огляду належного особі автомобіля, під час якого вилучено грошові кошти, прокурор чи слідчий не звернулися з клопотанням про проведення обшуку до слідчого судді, чим порушили вимоги ч. 3 ст. 233, ч. 2 ст. 234, ч. 2 ст. 237 КПК України [9].

Підсумовуючи наведене, слід зауважити, що добровільна згода особи на проведення огляду (зокрема автомобіля), як підстава для проникнення до володіння особи без ухвали слідчого судді, не була взята до уваги судом, оскільки особа, на думку суду, не була здатна усвідомлювати правові наслідки такої згоди [9].

У іншому ж разі, зокрема, коли особа у судовому засіданні не заперечує стосовно добровільності надання нею згоди на огляд свого приміщення чи іншого володіння, вона може братися до уваги. Відповідно, слідча дія, проведена за таких умов, вважатиметься проведеною у належний спосіб.

Так, згідно з постановою ВС від 17 вересня 2020 року у справі № 355/3800/16-к, обвинувачений, перебуваючи у квартирі, під час словесного конфлікту з вітчимою схопив кухонний ніж та завдав ним чотири удари потерпілому, внаслідок чого останній помер. За матеріалами кримінального провадження, особа, яка є власником житла, надала дозвіл на проникнення до житла.

Суд зауважив, що, згідно з ст. 233 КПК України, право проникнути до житла чи іншого володіння особи з будь-якою метою (проведення в ньому огляду) під час кримінального провадження може виникати без постановлення ухвали слідчого судді лише на підставі добровільної згоди особи, яка ними володіє, що свідчить про те, що надання цієї особою згоди на проведення слідчої дії не потребує судового контролю, а саме ухвали слідчого судді стосовно його проведення.

Отже, за оцінкою суду, при проведенні огляду місця події слідчим вжито всіх належних заходів для дотримання конституційних норм про недоторканність житла чи іншого володіння особи [10].

У двох вищенаведених випадках, особи дали добровільну згоду на проведення слідчих

(розшукових) дій у їхньому володінні, проте оцінка суду на предмет належності та допустимості цих заяв була кардинально різною. З огляду на зазначене, вважаємо доцільним погодитись із позицією науковців і практиків у тому, що необхідно конкретизувати законні підстави отримання добровільної згоди особи на проведення в її володінні слідчих (розшукових) дій [11, с. 532–533].

3. Використання технічних засобів у процесі отримання доказів

Як об'єктивне джерело інформації у кримінальному провадженні можуть використовуватися записи камер відеоспостереження, оскільки з їхньою допомогою є можливість встановити обставини, що мають значення у кримінальному провадженні. Однак важливим є спосіб отримання таких відеозаписів, позаяк порушення порядку отримання та приєднання їх до матеріалів кримінального провадження як речових доказів тягне визнання їх недопустимими. Зазначене впливає із аналізу судових рішень, прийнятих судами України.

Так, згідно з постановою ВС від 09 квітня 2020 року у справі № 752/7047/18, у матеріалах кримінального провадження міститься диск із відеозаписами з камер відеоспостережень, на якому зафіксовано дії підозрюваної особи, та який, відповідно до постанови, визнаний речовим доказом. Проте у матеріалах провадження немає процесуального документа щодо вилучення цього диску або добровільної його видачі відповідно особою. На зазначене порушення зауважив апеляційний суд і, оцінюючи законність отримання речового доказу, а саме диску з відеозаписами з камер відеоспостережень, на якому зафіксовано дії підозрюваної особи, відповідно до вимог ст. 100 КПК України, визнав його недопустимим доказом, із чим також погодилася колегія суддів касаційної інстанції [12].

Окрім відеозаписів із камер спостереження, у кримінальному провадженні можуть бути долученими відеозаписи проведення слідчих (розшукових) чи процесуальних дій, які є додатками до них. У разі проведення обшуку зазначений відеозапис є обов'язковим, а також повинен безперервно проводитися під час здійснення цієї слідчої (розшукової) дії.

Як зазначено у вирокі Бориспільського міськрайонного суду Київської області від 19 листопада 2019 року у справі № 359/3474/17, відсутність відеозапису обшуку в комплексі з виявленими іншими порушеннями призвело до прийняття рішення про невинуватість особи у зв'язку з недоведеністю її вини [3]. Так, допитані під час судового розгляду свідки не під-

твердили, що взагалі проводилася відеофіксація обшуку, що свідчить про відсутність відеофіксації обшуку на території домоволодіння, є істотним порушенням вимог кримінального процесуального закону та підставою вважати недійсною слідчу дію. Також, судом не встановлено, з яких причин не проводилася відеофіксація обшуку, незважаючи на безпосереднє зазначення у змісті протоколу про використання технічних засобів.

На підставі викладеного суд першої інстанції вирішив обвинувачену особу визнати невинною у скоєнні злочину та виправдати на підставі недоведеності [13].

Враховуючи наведені рішення судів, що стосуються наявності доказової інформації, здобутої за допомогою технічних засобів, необхідно наголошувати на її важливості під час проведення навчань серед особового складу в контексті належності цього способу отримання доказів.

Висновки

Належний спосіб отримання доказів передбачає дотримання процесуального порядку прове-

дення слідчих (розшукових) або процесуальних дій та є запорукою виконання завдань кримінального процесу в порядку ст. 2 КПК України.

Ознакою належного способу отримання доказів є правильний вибір конкретної дії або комплексу дій, що необхідні для якісного розслідування кримінального провадження. Необхідно на рівні законодавства створювати умови правового виконання процесуальних дій працівникам, які безпосередньо їх застосовують.

Так, потрібно розробити експрес-тести на визначення наркотичного засобу, що поліпшило б процесуальну діяльність під час застосування затримання до особи, підозрюваної у зберіганні наркотиків та інших схожих злочинів. Сформувані портативні бокси, у які помістити, крім експрес-тестів, ваги для визначення кількості вилученого засобу та ємності для визначення її об'єму.

Варто доповнити ч. 1 ст. 233 Кримінального процесуального кодексу України таким реченням: «Добровільна згода особи, що регламентує право проникнути до її житла чи іншого її володіння, має бути відібрана у неї в формі письмової заяви, написана власноручно».

Список використаних джерел

1. Ponomarenko A. V., Havryliuk L. V., Anheloniuk A.-M. Y., Drozd V. G. Визнання доказів недопустимими в кримінальному процесі України. *AmazoniaInvestiga*. Vol 9. Issue 29. May 2020. P. 147–155. URL: <https://www.amazoniainvestiga.info/index.php/amazonia/article/view/1379/1230>
2. Постанова Верховного Суду від 21 січня 2020 року. Справа № 756/8425/17 м. Київ. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/87053575>
3. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 № 4651–VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>
4. Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.03.2001 № 2341-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14/print>
5. Кодекс України про адміністративні правопорушення : Закон України від 05.03.2001 № 2341-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10/print>
6. Про затвердження таблиць невеликих, великих та особливо великих розмірів наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів, які знаходяться у незаконному обігу : Наказ Міністерства охорони здоров'я України від 01.08.2000 № 188 (у редакції наказу Міністерства охорони здоров'я України від 29.07.2010 № 634), зареєстрований в Міністерстві юстиції України 16 серпня 2000 р. за № 512/4733. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0512-00#Text>
7. Про судову практику в справах про злочини у сфері обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів або прекурсорів : Постанова Пленуму Верховного Суду України від 26.04.2002 № 16. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0004700-02#Text>
8. Постанова Верховного Суду від 06 жовтня 2020 року. Справа № 279/3931/18м. Київ. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/92093240>
9. Постанова Верховного Суду від 13 травня 2020 року. Справа № 591/6423/15-к м. Київ. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/89251506>
10. Постанова Верховного Суду від 17 вересня 2020 року. Категорія справи № 355/3800/16-к. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/91702647>
11. Гловюк І. В. Кримінально-процесуальні функції: теоретико-методологічні засади і практика реалізації : дис. ... док. юрид. наук : 12.00.09. Одеса : НУ «Одеська юридична академія», 2015. 602 с.
12. Постанова Верховного Суду від 09 квітня 2020 року. Справа № 752/7047/18 URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/88790848>
13. Вирок Бориспільського міськрайонного суду Київської області від 19 листопада 2019 року. Справа № 359/3474/17. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/85719596>

References

1. Ponomarenko, A. V., Havryliuk, L. V., Anhelienik, A.-M. Yu. & Drozd, V. G. Vyznannia dokaziv nedopustymymy v kryminalnomu protsesi Ukrainy [Inadmissibility of Evidence in Criminal Proceedings in Ukraine]. *Amazonia Investiga*, 9, 29. May 2020, 147–155. Retrieved from <https://www.amazoniainvestiga.info/index.php/amazonia/article/view/1379/1230>
2. Postanova Verkhovnoho Sudu [Decision of the Supreme Court] vid 21 sichnia 2020 roku. Sprava № 756/8425/17 Kyiv. Retrieved from <https://reyestr.court.gov.ua/Review/87053575> [in Ukr.].
3. Kryminalnyi protsesualnyi kodeks Ukrainy: Zakon Ukrainy [The Criminal Procedural Code of Ukraine: Law of Ukraine] vid 13.04.2012 № 4651-VI. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> [in Ukr.].
4. Kryminalnyi kodeks Ukrainy: Zakon Ukrainy [Criminal Code of Ukraine: Law of Ukraine] vid 05.03.2001 № 2341-III. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14/print> [in Ukr.].
5. Kodeks Ukrainy pro administratyvni pravoporushennia: Zakon Ukrainy [Administrative Infraction Code of Ukraine: Law of Ukraine] vid 05.03.2001 № 2341-III. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10/print> [in Ukr.].
6. Pro zatverdzhennia tablyts nevelykykh, velykykh ta osoblyvo velykykh rozmiriv narkotychnykh zasobiv, psykhotropnykh rehovyn i prekursoriv, yaki znakhodiatsia u nezakonnomu obihu: Nakaz Ministerstva okhorony zdorovia Ukrainy vid 01.08.2000 № 188 [On approval of tables of small, large and huge sizes of narcotic drugs, psychotropic substances and precursors that are in illegal circulation: Order of the Ministry of Health of Ukraine dated 01.08.2000 № 188] (u redaktsii nakazu Ministerstva okhorony zdorovia Ukrainy vid 29.07.2010 № 634), zareiestrovanyi v Ministerstvi yustyttsii Ukrainy 16 serpnia 2000 r. za № 512/4733. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0512-00#Text> [in Ukr.].
7. Pro sudovu praktyku v spravakh pro zlochyny u sferi obihu narkotychnykh zasobiv, psykhotropnykh rehovyn, yikh analohiv abo prekursoriv: Postanova Plenumu Verkhovnoho Sudu Ukrainy vid 26.04.2002 № 16 [On judicial practice in cases of crimes in the field of trafficking in narcotic drugs, psychotropic substances, their analogues or precursors: Resolution of the Plenum of the Supreme Court of Ukraine dated 26.04.2002 № 16]. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0004700-02#Text> [in Ukr.].
8. Rishennia Verkhovnoho Sudu [Decision of the Supreme Court] vid 06 zhovtnia 2020 roku. Sprava № 279/3931/18m. Kyiv. Retrieved from <https://reyestr.court.gov.ua/Review/92093240> [in Ukr.].
9. Rishennia Verkhovnoho Sudu [Decision of the Supreme Court] vid 13 travnia 2020 roku. Sprava № 591/6423/15-k m. Kyiv. Retrieved from <https://reyestr.court.gov.ua/Review/89251506> [in Ukr.].
10. Rishennia Verkhovnoho Sudu [Decision of the Supreme Court] vid 17 veresnia 2020 roku. Katehoriia spravy № 355/3800/16-k. Retrieved from <https://reyestr.court.gov.ua/Review/91702647> [in Ukr.].
11. Hloviuk, I. V. (2015). Kryminalno-protsesualni funktsii: teoretyko-metodolohichni zasady i praktyka realizatsii [Criminal procedural functions: theoretic-methodological principles and practice]. Odesa: NU «Odeska yurydychna akademiia» [in Ukr.].
12. Rishennia Verkhovnoho Sudu [Decision of the Supreme Court] vid 09 kvitnia 2020 roku. Sprava № 752/7047/18 Retrieved from <https://reyestr.court.gov.ua/Review/88790848> [in Ukr.].
13. Rishennia Boryspilskoho miskraionnoho sudu Kyivskoi oblasti vid 19 lystopada 2019 roku [Decision of the Boryspil City District Court of Kyiv Region dated November 19, 2019]. Sprava № 359/3474/17. Retrieved from [Review/85719596](https://reyestr.court.gov.ua/Review/85719596) [in Ukr.].

*Стаття: надійшла до редакції 29.05.2021
прийнята до друку 29.08.2021
The article: is received 29.05.2021
is accepted 29.08.2021*